

DEC. 1954
Nr. 10 38: Årgang

SPEJDERNES MAGASIN

10
Med skattesøgere gennem Chile

Følg Dick på årets Buffalo-løb

Aviserne bragte for nogen tid siden en sensationel meddelelse om Inkapræsternes skjulte guldskat i Chiles bjerge. Den samme nat for mange år siden da landets herskere blev myrdet på foranledning af den spanske erobrere, Pizarro, gav præsteskabet ordre til, at alt guld skulle indsamles. Og der var nok til at 2000 lamaer kunne belæsses dermed. Endnu inden daggry vandrede denne ejendommelige karavane op i bjergene, hvor skatten blev skjult for spanierne, og ingen ved hvor, idet det aldrig siden er lykkedes nogen at finde ringeste spor deraf.

CHILE — SKATTEJAGTERNES LAND

I tidens løb har flere ekspeditioner forsøgt at finde disse fabelagtige rigdomme. Chile er åbenbart skattejagternes land; thi efter hvad aviserne tillige meddelte, har den chilenske regering i sommer givet licens til to ekspeditioner, hvoraf den ene gælder en skat som piraten, Francis Drake, skal have begravet ved bugten Caletto el Alamo syd for Valparaiso. Licensen er udstedt til enken Senora Malvina Cavagnaro Lozano de Ossandon. — Den anden skat, der er tale om, stammer fra sørøveren Deul, der skjulte den i 1756. Licensen er her overdraget til ingeniør Kamm Bachmann fra Valparaiso. — — —

KAMM BACHMANN'S PLAN

I et spartansk udstyret lokale i Santiago træffer vi om aftenen den 11. september den ovenfor nævnte Bachmann. Han, der er forsynet med et kaffeduftende over- og hageskæg i romantisk stil, og tillige iført en slags panservest af læderplastik med Coquimbo indianer motiver, uddeler de sidste ordrer til sine folk inden de drager ud på den farefulde eftersøgning af guldskatten.

Ingeniøren havde fattet den mindre pæne beslutning, at ville forsøge på også at få fat i den skat

som Senora Malvina er ude efter, og havde derfor instrueret sine folk om at fremskaffe de fornødne oplysninger.

I et lille skummelt hus i udkannten af de store skove ved Talca sad den samme aften nogle personer bænket omkring et vakkelvornet bord. Det var Senora Malvina Ossandon's hjælpere, som lyttede til en radioudsendelse fra en skattedebat i den chilenske rigsdag. Optaget som de var af radioen, hørte de ikke, at der pusledes på taget, hvor Bachmans folk som sorte spøgelse sneg sig frem til skorstenen, hvor vigtige kort var skjult.

Forsynet med disse værdifulde dokumenter hastede man frem gennem nattens mørke. Ude i Inka templet ved del Penas holdt præsterne bedetime. Dumpe gong-gong slag lød ud i den stille nat og fra offerskålene blussede en livlig ild

Inka-templet i Penas.

medens forskelligt farvede dampe steg til vejrs hvergang den knælende præst, der lå foran solalteret, kastede røgelse i ilden. Under besværgelser og med underlige fagter, henlagdes der på det tæppe-smykkede alter et fåreskind, på hvis bagside der med adeligt, blåt blod var påmalet et mystisk ord.

Ved denne lille bjergby, Condor, måtte den bachmannske ekspediti-

on træde hjælpende til. Her fandt man nemlig en stakkels bjergboer, der jamrende lå i krattet. Han havde været genstand for en ublid behandling af nogle fanatiske munke. Efter hvad han fortalte, var han uforvarende kommet til at overvære nogle af deres religiøse ceremonier. De forbitrede munke havde trakteret ham på det grusomste, og det var med nød og næppe, han undgik at blive kastet ud over en fjeldafsats. Nu havde han slæbt sig hertil, men formåede ikke ved egen hjælp at komme over den primitive tovbro, der var udspændt over en stor kløft, som måtte passeres for at han kunne nå til sit hjem. Man fik ham så anbragt på en i hast fremstillet bære, og med en

Vanskelig bæretransport over bjergkløften ved Condor.

del besvær blev denne trukket over den gyngende bro.

De mystiske tildragelser ved Pte. del Lico, hvor den stakkels bjergboer nylig havde oplevet den skrækelige behandling, pirrede ekspeditionsdeltagernes nysgerrighed, hvorfor man besluttede, at lægge ruten den vej, for om muligt ved selvsyn at kunne konstatere, hvad der var foregået.

Man gik rask, men forsigtig frem gennem terrænet, og nåede snart Pte. del Lico. Alt var tyst og stille;

(Læs videre side 184)

Sådan elsked Gud

Der er vel nok nogle af jer, der har læst de herlige kriminalromaner, der er skrevet af englænderen G. K. Chesterton. Den kloge mand i romanerne er tilmed en katolsk pater, fader Brown: Spændende.

Men Chesterton har også skrevet andet. I en bog »Fritænkeri og rettroenhed« gør han op med den mangel på gudstro, der, synes Chesterton, prægede både ham selv og hans tid.

I denne bog skriver han de sære, men også skarpe ord: »Hvis det er sandt — hvad det afgjort er — at der er mennesker, for hvem det er en udsøgt fornøjelse at få en levende kat, så kan en religiøs filosof heraf kun slutte eet af to: han må enten benægte at Gud eksisterer, sådan som alle fritænkere gør, eller han må benægte, at der er fred — i nærværende tid — mellem Gud og mennesker, sådan som alle kristne gør. Så er der nogen, der synes at have tilegnet sig den opfattelse, at det er en allerhøjeste grad af klogskab, at benægte katten.«

Forstår I egentlig, hvad Chesterton mener, Ja, de ældre af jer gør det vel nok. Men sagt med mindre vittige og skarpe ord, vil det jo sige, at så sandt det onde eksisterer her i verden, så må man enten sige, der er ingen Gud, eller der er en spænding mellem Gud og mennesker. Så er der dem, der benægter katten. De, der efter Chestertons mening er helt ved siden af, de, der mener, at det onde egentlig slet ikke er til, mennesker er egentlig så udmærkede. — —

Se, vi nærmer os nu julen. Vi skal igen høre evangeliet om Jesus Kristus, frelseren, der kom til jorden. Om dette kommer til at betyde noget som helst for os, afhænger ganske klart af, om vi mener, vi trænger til en forbundsfælle i en kamp mod det onde, sådan som vi møder det ude omkring os, og inde i os selv.

Julen kan blive for os den hyggeligste fest, hvor vi samles med slægt og venner, hvor vi får julegaver, og forhåbentlig da også har gjort os lidt anstrengelse med at finde noget, der kunne glæde andre. Julen kan blive festen, der mere end nogen anden fest i Danmark er hjemmenes fest, med juletræ og alt hvad dertil hører.

Men julen kan også blive noget endnu større, det kan ske, at det går op for os, at det største i julen, og det vi trænger til at høre igen og igen, er det glade budskab om, at således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne.

Tril Lerche

DEN LYSE SIDE

Kære spejdere!

Fornylig læste jeg en god bog, der fortalte om nogle mennesker, der havde mange sorger og bekymringer her i livet, men der var alligevel noget, de trods alt bevarede tappert, nemlig **smilet**. Evnen til at smile er ikke givet os alle i lige stort mål, men du vil sikkert holde med mig i, at smilet kan have en næsten magisk magt. Prøv f. eks. at tænke dig, at du står og skal søge en stilling og får tiltræde for din forhåbentlig nye chef. Hvad tror du ikke et lille smil på rette sted kan betyde for dig?

Det lyser op i tilværelsen og sætter kulør på en grå hverdag. Det får besværligheder og vanskeligheder til at synes mindre — og dem er der jo desværre somme tider en hel del af. Og så kan det bedst af alle andre midler slå bro over modsætninger og meningsforskelle. Husk derfor, hvis du og patruljen skulle blive uenige om en ting, altid at vise den lyse side af dig selv og vis velvilje overfor andre. Man må somme tider give lidt af sig selv, når man vil være sikker på et godt resultat.

Mennesker, der har glemt at smile, tager ofte sig selv alt for alvorligt og bliver i reglen ubehagelige og vanskelige.

Lad os derfor være enige om at smile lidt mere og lidt oftere, end vi hidtil har gjort. Smilet gør os glade og er det bedste middel mod surheden.

Fille.

BUFFALO-LØBET

(fortsat fra side 182).

et uigennemtrængeligt mørke rugede i den store skov, men frem gennem de slanke træstammer kom nu dragende et højtideligt optog af munke i spragledede gevandter. Fire af disse bar foruden blussende fakler tillige en bære, hvorpå hvilede en mumieagtig skikkelse. Med sindige skridt skred man alvorsfuld videre, medens faklerne kastede deres flakkende skær på træernes tætte bladhang.

Som en bred strøm flyder Rio Itata forbi del Juncal, hvor præsterne ved soltemplet har et offersted. Da de bachmannske skattesøgere nåede frem hertil, mødte man straks ypperstepræsten, der var iført et fantastisk kostume med solmotiver, og dertil på hovedet en regntæt, spidspullet hat i lampe-skærmefacon. Han bedyrede energisk, at såfremt man agtede at forcere floden, som kun kunne ske ved primitive broer, måtte man for

at behage solguden, tillige overføre en blussende ild til solofferstedet.

SKATTESØGERNE FANGES

Efter at have passeret Rio Itata gik vejen op over Sydamerikas højeste punkt, den store vulkan Aconcagua. Den friske vind strøg muntert henover vulkanens kegle. Ude fra nordøst sås glimtende signaler; det var regeringens signalstation, der meddelte, at røverbanditten, Ruy Diaz og hans bande ved Teumco havde overfaldet ekspresen fra Valparaiso til Buenos Aires og at flere sårede trængte til hjælp. Man anmodede ekspeditionerne om at yde assistance. Denne alarmerende meddelelse gjorde, at man hurtigt søgte til stedet, hvor ugeringen var foregået.

Højt til vejrs ved Calbuco ligger et Inka tempel; herhen søgte man efter at have ydet de sårede ved togoverfaldet fornøden hjælp. Det var nemlig efterhånden konstateret, at den skat, man søgte efter, gemtes her. En søvnig lygtes blafrende skin ledte frem til templet, hvor en uhyggelig stemning råde-

de. Uglernes skrig og vindens susen i de store træer forstærkede denne tilstand. Da lød nede fra den skumle kælder under templet nogle klagende råb. Man steg forsigtig ned og fandt en person bastet og bundet med solide reb. Ved siden af ham hang templets præst og dinglede i en bjælke. Og da man så nærmere til fandt man skatki- sten, men den var tom. Ruy Diaz og hans bande havde ranet indholdet. Pludselig blev kælderlemme- ne smækket i og en hånlatte lød hult udenfor; det var røverne, som sendte en sidste hilsen til de inde- spærrede.

Det lykkedes dog skattesøgerne at befri sig, hvorpå de med forbit- relse tog afsted til munkegrotten San Carlos, hvor man håbede at få videre oplysninger for færden hjemad, efter at skattejagten nu var mislykkedes på grund af rø- vernes mellemkomst.

Ved den store sø ved San Feli- pe har en indianerstamme sin bo- plads. Mod den stævne man for ved hjælp af gaver til høvdingen at få tilladelse til at passere gen-

MÅNEDENS KNOB ved lpm

PÆLESTIK laves lettest sådan som du ser på billedet. Læg især mærke til billede 4, at det er højre hånd, der trækker stikket til, mens venstre passer tampen inde i øjet. — Pælestikket er det sikreste øjestik, du kan lave, hvis du er bombesikker på at få det trukket rigtig til. Prøv at lave det rundt om livet på dig selv.

nem territoriet, idet det ville være en betydelig genvej for at nå frem til Santiago, ekspeditionens udgangspunkt.

GULDET FINDES

Ingeniør Bachmann havde endnu håb om at kunne hæve den skat, som han selv havde licens på at eftersøge. Ved »daggry« sendte han sine folk ud igen på den vovelige færd gennem det bjergfulde terræn. Efter mange vanskeligheder lykkedes det tre af ekspeditions-holdene at finde frem til stedet ved Rio Chonos, hvor man i en dyb slugt fandt det eftertragtede guld.

Dette var beretningen om Buffaloløbet 1954, som fandt sted ved Brahetrolleborg — Holstenshus — Svanninge bakker. Af pointslisten nævnes det, at nr. 1 blev: 3. Odense (166 p.), nr. 2: 2. Odense (133 p.), nr. 3: 1. Odense (125 p.). 3. Odense fik tillige den udsatte vandrepræmie — en tam tam — til ejendom, idet troppen dermed havde vundet den 3 gange i træk.

Dick.

Har jeg ikke
sagt dig, at
du skal hugge
samme sted
hver gang.
Så går det
hurtigere!
(Boys Life).

MÅNEDENS KNOB ved lpm

DOBBELT PÆLESTIK: Billederne er taget forfra. Begynd på midten af tovet, som om du ville lave et almindeligt pælestik, men i stedet for at føre det lille øje omkring og stikke det »ned til sig selv« — stikker du venstre hånd gennem det lille øje, tager begge store løkker og trækker dem igennem det lille øje. Stikket kan bruges til stoleknob og det er let at lave den ene løkke større på den andens bekostning, hvis det skal bruges. Ved nedfiring skal man oppefra have tag i **begge liner!**

På den Nordishavsø, hvor jeg voksede op, plejede der hver vinter at omkomme 10—20 fiskere fra øen under Lofotfiskeriet. Fiskeriet blev drevet fra åbne nordlandsbåde, og når det blev storm, medens de lå ude på fangstpladserne, kuldsejlede de på tilbagevejen til fiskehavnen, og folkene måtte forsøge at redde sig op på bådrygningen. Der kunne de sidde mange timer, før de måske blev reddede af en anden båd. De huggede deres knive fast i rygningen og holdt fast om skaffet på dem for ikke at blive revet væk, når søerne skyllede over dem. Kom der ingen hjælp, stivnede kulden dem, og den ene efter den anden gled ned fra rygningen og forsvandt i havet.

En vinter i midten af forrige århundrede omkom der på en eneste dag over 300 fiskere på Lofothavet. De, som det lykkedes at redde sig, sejlede i orkanen og snetykningen tværs over hele den 20 mil lange Vestfjord til fastlandet, hvor de

med nød og næppe bjærgede sig ind i en bugt eller et sund. Det var den største høst af døde, Lofothavet nogensinde havde krævet i historisk tid. Når fiskerne på Nordishavsøen sagde farvel til deres pårørende, plejede de at sige: »Det står i Vorherres hånd, om vi kommer levende hjem fra Lofoten«. Der var derfor angst i sindene, når bådene forlod øen, og derfor blev glæden stor, når de om foråret vendte tilbage til deres koner og børn. Disse stod og talte sejlene, efterhånden som bådene kom over den brede fjord, som skilte øen fra fastlandet. De kendte alle sejl, så de vidste, at der kom Hans Persa, og der Ol Hansa og Jon Larsa. Savnede de så et sejl, så vidste de, hvad der var sket: Peter Jensa og hans besætning var omkommet på Lofothavet.

Der var hverken telefon eller telegraf på øen dengang, og postforbindelsen var så elendig, at der ikke kom nogen besked om, når

gryn, sukker, svedsker, rosiner, kaffe og sydfrugter, så det varede længe, før vi var færdige med vore indkøb. Da vi havde båret varerne ned i båden, foreslog min kammerat, at vi skulle gå hen til hans tante og få en kop kaffe, før vi sejlede hjem. Vi blev meget venligt modtaget af tanten, som var gift med en kaptajn, der sejlede i udenlandsfart. Vi fik både middag og kaffe, og da vi sagde farvel og tak, var det allerede begyndt at blive mørkt. Det er jo faktisk mørkt hele dagen i Nord-Norge i vintertiden, så vi var vant til det. Men det var begyndt at blæse temmelig stærkt fra nordvest, og det var ikke særlig hyggeligt, da det var den farligste vind på den åbne fjord, som vi skulle over for at komme hjem. Den plejede nemlig at hvirvle uhyggelige iskaskader ned fra de høje fjælde, og blev man ikke opmærksom på dem i tide, var det let at kuldsejle.

Nå, vi gik i båden, som var en

JULEAFTEN på bådens rygning

Af EDVARD WELLE-STRAND

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

nogen fra øen var omkommet. Derfor blev sejlene talt så omhyggeligt på hjemkomstdagen.

Det var imidlertid ikke blot Lofothavet, der krævede dødsopfer fra øen. Det skete også, at folk fra øen kuldsejlede, når de om efteråret skulle over den brede fjord, og det pludselig blev orkan.

Jeg var kun 14 år, da jeg måtte sidde på bådrygningen på fjorden i flere timer i en forrygende storm, og det på selve juleaften. Jeg var sammen med en fire år ældre kammerat taget af sted om morgenen i fint vejr til det nærmeste handelssted for at købe varer, som vi skulle bruge til jul. Der var over en mil til handelsstedet, men i den friske blæst tog det ikke stort mere end en time at sejle derover.

Vi var sejlet hjemmefra i dagningen for at være først på pletten, når butikken åbnede. Det blev vi imidlertid ikke. Der var en hel kø foran butikken, da vi ankom til handelsstedet, så det varede nogen tid, før det var vores tur til blive ekspederet ved disken. Vi skulle både have hvedemel, flere slags

råsejler, og fik sejlet hejst. Vi havde kraftig medvind, og båden skød god fart, men da vi var kommet ud på den åbne fjord, var stormen tiltaget i styrke, så vi måtte mindske sejlet til en lille lap for ikke at risikere at kuldsejle i et vindstød.

Min kammerat styrede, og jeg havde mere end nok at gøre med at passe sejlet og øse det vand ud, som fossede ind over bådens ræling. Måske havde min kammerat ikke været agtpågivende nok for en stærk vind, der blev kastet mod sejlet, for pludselig kuldsejlede båden, og vi lå i vandet.

Ingen af os kunne svømme, det kunne forresten ingen i min ungdom, og det første vi måtte gøre for at have en chance for at redde os var at »vende båden« om, så den blev liggende med rygningen i vejret. Det lykkedes virkelig for os, og så kravlede vi op på rygningen. Båden var imidlertid så lille, at det var vanskeligt for os begge at få plads på den. Men vi huggede vore knive fast i kølen og holdt fast i skafterne.

Vandet skyllede så voldsomt over

båden, at vi måtte ligge nærmest fladt for ikke at blive revet væk. Det var en skrækkelig situation, vi befandt os i: på ryggen af en båd midtvejs på en bred fjord i en voldsom orkan og med ringe chance for at blive reddet. Vi råbte om hjælp, men nødråbene blev kvalt af orkanen, der rasede så voldsomt over fjorden, at den lignede en hvid klippevæg.

Jeg ventede hvert øjeblik, at søerne skulle suge mig ned i havet, men mærkeligt nok lykkedes det mig at holde mig fast under det voldsomme pres. Båden lå jo så lavt i vandet, at jeg var sikker på, hvergang en sø gik over den, at den ville rive os med.

Min kammerat råbte flere gange til mig: Du må holde dig fast Edvard.

Og båden drev og drev ud på fjorden. Det var, som om vi var dømt til undergang. Jeg følte, hvorledes min krop begyndte at stivne. Det var, som om jeg frøs til is. Herre Gud, skulle jeg dø juleaften summede det atter og atter gennem min hjerne. Og jeg tænkte på mine forældre og søstre, der sad og ventede på, at jeg skulle komme hjem med julevarerne. Hvor forfærdelig måtte ventetiden ikke være for dem, hvis de forstod, at jeg var i fare. Jeg begyndte at græde. Tårerne flød ned ad kinderne, og jeg råbte i ren fortvivlelse så højt jeg kunne om hjælp. Men hvor skulle hjælpen vel komme fra? Stormen kom jo fra den kant af øen, hvor jeg hørte hjemme, så ingen kunne høre mit nødråb.

Nu er vi fortabte, tænkte jeg. Jeg så min kammerats ansigt lyse hvidt mod mig. Et uhyggeligt angstfuldt ansigt. Jeg hørte ham et par gange råbe: Herre Gud hjælp os! Så blev han tavs.

Jeg var bange for, at han snart ville blive nødt til at slippe taget om knivskæftet og råbte til ham: »Hold dig fast, Anton, vi bliver nok reddet«. Et falsk råb til en kammerat i en situation som den, vi befandt os i.

Jeg så lysene fra øen som gyldne blus gennem de høje søer, blus der levede, medens vi kæmpede mod døden. Det begyndte at sortne for mine øjne, og et par gange var jeg ved at slippe taget i knivskæftet. Jeg forstod, at det ikke ville

vare længe, før jeg gled ned fra båden og forsvandt i vandet.

Da skar pludselig kirkeklokkerne fra Hadsel kirke gennem stormen med malmtunge slag: Det er julen, som ringes ind klokken 4. Kirkeklokkernes malmstemme går som et mægtigt brus gennem mit sind, og håbet om, at vi måske bliver reddet blusser op. Men kirkeklokkerne røber, at vi er kommet så langt ud i fjorden, at vi er ved at drive ud i det store hav. Kirken står jo på det yderste næs ved fjorden, og vi måtte være lige ud for det, når det var en så voldsom malmklang, der blev slynget mod os på båden. Kirkeklokkerne ringede længe, og for hvert malmtungt slag steg håbet om redning. Det var, som om jeg et øjeblik glemte, at jeg sad på en båderygning juleaften. Kirkeklokkerne hypnotiserede mig, og det skreg i mig: Ring længe kirkeklokker, så angsten i sindet kan blive mindre. Jeg syntes alt blev så tungt, da kirkeklokkerne blev tavse. Angsten blussede igen op, og jeg betragtede os to på båden som fortabte. Vi drev jo ud imod havet, og så var der ikke længere nogen chance for redning.

Jeg havde glemt min kammerat, medens klokkerne ringede. Sad han stadig på båden? Ja, han sad der, men morilden i vandet har givet ham et uhyggeligt fosforansigt. Dø-

dens ansigt, smertefuldt og fordrejet.

Men det var jo døden, vi ventede på, for det gennem mig. Jeg begyndte at blive helt følelsesløs flere steder på kroppen. Kun i arme- ne havde jeg endnu følelse. Men jeg var bange for den snigende død i min krop. Jeg råbte højt til min kammerat: »Anton, vi skal dø«.

»Nej, dit fjols!«, fik jeg til svar. Det ramte mig som en knytnæve i det mest kritiske øjeblik på båden. Var det ikke kommet, havde jeg antagelig snart sluppet taget i knivskæftet.

Når Anton kunne svare mig sådan, måtte der vel alligevel være håb for os, og jeg knugede hænderne fastere om knivskæftet. Halmstrået, som vi havde at klamre os fast til på bådsryggen.

Nej, jeg ville ikke dø juleaften, skreg det i mig. Jeg ville leve. Ja, både Anton og jeg ville fejre jul hjemme. En desperat tanke, frem- sprunget af et stærkt psykisk pres. Men så blev jeg atter så skeptisk, at jeg ikke syntes at øjne noget håb.

Det var, som om angsten havde knækket min evne til at tænke klart.

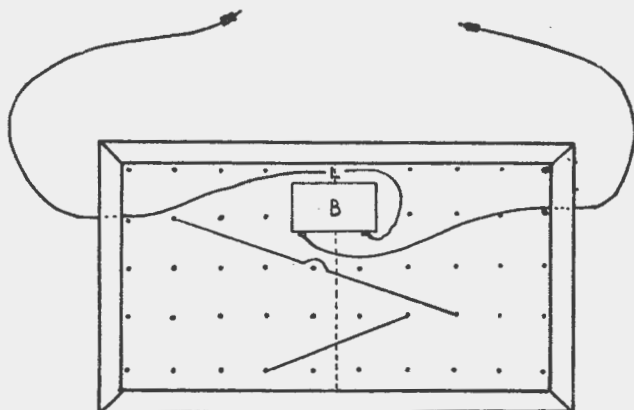
Så hørte jeg pludselig Anton brø- le noget gennem stormen. Det var, som om han splittede den med sin stemme. »Se, se, der er lys på søen«,

råbte han til mig, efter at han havde udstødt nogle hjerteskræende nødråb.

Ja, jeg så også lyset på søen, og det nærmede sig båden. Hvad kunne det være? Nej, jeg fantaserede! Men fantaserede Anton også? Så vi begge syner i feberfantasi? Nej, det var absolut ingen syner, vi så. Det var et skib, som kom ned mod båden — lokalbåden, der sejlede sin sidste tur før jul til byen.

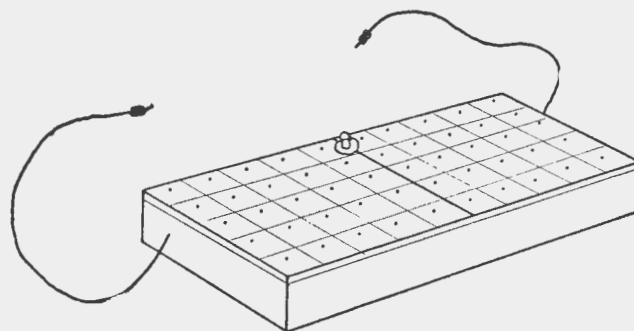
Hvad der derefter skete, er kort fortalt: Lokalbåden satte en båd ud og fik os halet ombord fra bådrygningen. Det var i sidste øjeblik. Anton besvimede, da han var kommet ind i båden, og først efter en behandling af distriktslægen, som tilfældigvis var ombord, kom han til sig selv. Vi fik tørt tøj på i lokalbåden, og kaptajnen var så elskværdig at sejle os hjem til øen. Der blev stor glæde i hjemmene, hvor de havde gået i stor angst og spænding for os hele eftermiddagen. De havde frygtet, at vi var i fare på fjorden, men vejret havde været så hårdt, at ingen havde vovet at tage ud for at søge efter os. De havde lagt vor sag i Guds hånd, sagde de, og så havde de haft håbet om, at vi ville blive reddet, brændende i hjertene.

Kaptajnen på lokalbåden havde hørt på handelsstedet, at vi var taget ud på fjorden, og da det blev orkan, havde han slået flere slag over fjorden for at finde os. Først da han var kommet i læ af øen, havde han hørt Antons råb og kunne bjærge os. Det blev en glædelig juleaften i vore hjem efter angstens og fortvivlelsens mange timer.

KONTROLAPPARAT

Her er et apparat, som du selv kan lave. Ved hjælp af det, kan du selv sidde og lære dig morsealfabetet, kortsignatur og mange andre ting. Du kan få en kammerat til at »høre« dig.

På den første tegning ser du en almindelig kasse, som står med bunden i vejret. Du kan selv lave den af en krydsfinerplade på 40×20 cm, og på den skrues du 4 lister, så kassen bliver 5 cm dyb.

Så tegner du på pladen 50 lige store felter, og foroven i hvert felt bores et hul på ca. 5 mm. I hullerne sættes maskinskruer af messing. Og når du så har skruet en lille fatning fast, der hvor tegningen viser, så er du færdig med den udvendige side.

Den næste tegning viser kassen set indvendig. Der anbringer du først et batteri B ved hjælp af et par bøjler, og så kan du begynde at trække ledninger. Når jeg fortæller dig, at L betyder lampefatning, så kan du sikkert selv finde ud af det. I enderne af ledningerne skrues du bananstik på, og hvis lampen lyser når du sætter bananstikket sammen, så er

ledningerne anbragt helt rigtigt.

Vi tænker os nu, at kassen er delt i to halvdele og at der hører 25 skruer til hver halvdel. Så trækker du en ledning fra en skrue i den ene halvdel til en skrue i den anden. Og sådan bliver du ved, ind-

til der er ledninger på alle skrue-erne. Du må bare passe på, at du ikke forbinder skruer lige over for hinanden, men de skal være spredt og valgt uden noget system. På tegningen er to af disse ledninger indtegnet.

Mon ikke du snart kan se meningen med det hele. Hvis du sætter det ene bananstik på en skrue i f. eks. den venstre halvdel, så kan du få lampen til at lyse, hvis du sætter det andet bananstik på en ganske bestemt skrue i den højre halvdel.

Du tager et stykke papir, som kan dække hele pladen. Papiret inddeler du i 50 felter, som skal svare til de felter, som pladen er inddelt i, og i hvert felt laver du et hul, som skruehovedet kan stikke op igennem. Skriv så 25 forskellige bogstaver i de 25 felter i den venstre halvdel, og find så ud af, hvilke felter de svarer til i den højre halvdel. Der skriver du bogstaverne på morse.

Og så er det hele færdigt. Du kan nu sidde og høre dig selv i morsealfabetet, både fra bogstav til tegn og omvendt. Eller du kan tage det med til patruljemødet, der kan det sikkert også bruges. — Og så kan du jo lave en mængde forskellige tavler: morse, kortsignaturer, færdselstavler. Ih ja, hvor bliver I kloge.

Gogge.

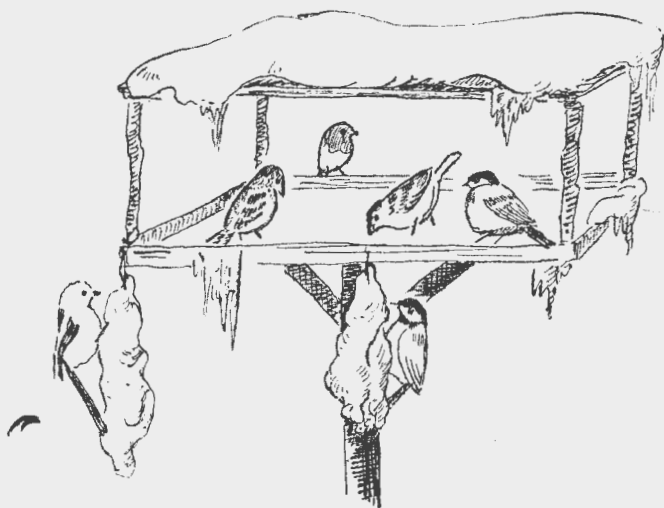
PÅ OPDAGELSE i naturen

Tegninger
af STIG BANG

Selv om februar er Danmarks koldeste måned, kan det godt allerede nu i december sætte ind med klinger nattefrost, sne og isslag, så pattedyr og fugle har travlt ved at bjerge føden.

En spejder er som bekendt god mod dyr, og det er du vel også i den forstand, at du ikke unødigt piner dyr. Men gør du noget aktivt for dem — søger du at hjælpe dem, når de er i nød? Har du i strenge vinterperioder — alene eller sammen med dine patruljekammerater — prøvet at lægge korn, hø, roer og kålstokke ud til råvildt og harer eller korn, brød, køkkenaffald osv. til fasaner, agerhøns, ænder og strandfugle? Har du snedkereret dig et fuglebrædt med ophøjet kant og helst også med tag og fodret småfuglene med frø, brød, affald, talg m. m. m.?

Først da kan du hævde, at du er god mod dyr.

På kortet er vist de vigtigste stjernebilleder, og desuden ser du en del hjælpelinier (a—g), der skal gøre det lettere for dig at orientere dig på himlen, når du drager på rumfart.

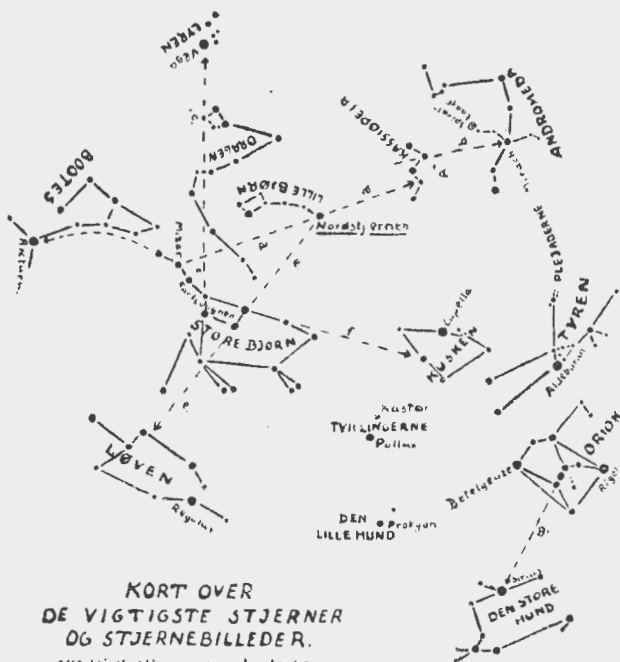
Vi starter med **Karlsvognen** og **Nordstjernen**, som enhver 2. classes spejder kan hitte. Stjernen **Mizar** lige i knækket på »vognstangen« har en følgesvend, »**Rytteren**« (eller **Alkor**), der kan ses, hvis det er klart (i hvert fald i kikkert), og som hører til Mizar på samme måde, som jorden hører til solen. Karlsvognen er en del af **Store Bjørn**, mens **Nordstjernen** er den yderste halespids på **Lille Bjørn**. **Nordstjernen** er en bagatel af 270 lysår borte (1 »lysekund« er 300.000 km, d.v.s. så langt går lyset på 1 sekund — 1 »lysminut« er 60 gange mere, et lysdøgn er 60×24 mere, og et lysår er endelig 60×60×24×365×300.000 km = 9.460.800.000.000 km!)

Ad linien a fra Mizar gennem Nordstjernen kom-

mer du let og smertefrit til det flade W, **Kassiopeia**, og mellem Karlsvognen og Nordstjernen bugter **Dragen** sin slanke krop, hvorpå der sidder et modbydeligt, firkantet hoved!

Linien b fører fra Kassiopeia til **Andromeda** og den berømte spiraltåge, hvor hver eneste prik svarer til en sol, der igen er midtpunkt i et solsystem som vort eget, men i de fleste tilfælde langt større.

Linien c bringer dig via Dragens hoved til den klare, kridende hvide **Vega** i **Lyren**, mens en krummet linie i forlængelse af Karlsvognens stang (d) vil ramme den pragtfulde, rødgule **Arcturus**.

KORT OVER DE VIGTIGSTE STJERNER OG STJERNEBILLEDER.

Alle hjælpelinier er stiplede

Stjerner ned til 4. størrelse er medtaget.

Løven finder du ved hjælp af linien e, og **Kusken** holder til for enden af linien f og rummer den dejlige, gullighvide **Capella** lige ved Mælkevejen.

Neden for Kusken findes himlens skønneste stjernebillede, **Orion** med bælte og sværd og **Betelgeuze**, der er rød og 250 gange så kraftig som vor egen sol men heldigvis 300 lysår borte! — samt Rigel, der er hele 600 lysår fra os.

Orion slås med **Tyren**, der har det røde øje **Aldebaran**, og tæt ved har vi **Syvstjernen** eller **Plejaderne**, hvor man med stjernebillede kan tælle — ikke 7—8 — men over 2000 stjerner.

Endelig er der så **Lille og Store Hund** (linien g gennem Orions bælte), der rummer himlens stærkeste fiksstjerne, den klare **Sirius**.

Torben

NYT FRA GRØNLAND

Medens den første sne falder skrives brev til Spejdernes Magasin
Ulvenes sommerlejr

Kære ulve og spejdere!

I har sikkert læst om de grønlandske spejderes besøg i Danmark i sommer, men mon I så har tænkt jer, at der også er ulveunger på Grønland! Det er der altså! Prøv at tage jeres landkort frem — det med Grønland på — og se så på vestkysten af Grønland — der ligger en by, der hedder Holsteinsborg, her bor vi, og vi hedder »Polarulvene« — vor trop hedder »Polarrævene«. Vi er 20 ulve i øjeblikket, men der er mange, der gerne vil være med, kan I tro — men det kommer de også, så snart vi får nogle flere førere.

Der findes også ulveunger i Godthåb, det er grønne, desværre kan vi ikke få nogle dyster med dem, da det er alt for kostbart at besøge hinanden, men forhåbentlig varer det ikke så længe, før vi bliver flere flokke heroppe i vor by, og så skal vi til at konkurrere.

Polarulvene blv startet den 15. januar 1954. Vi har de samme prøver som I derhjemme, selvfølgelig er der visse ting, der må udgå — vi har jo f. eks. ingen træer heroppe — men vi har til gengæld mange smukke blomster, og så har vi polarpilen — den kan godt blive ca. 1 m høj, bare det ikke blæser for meget.

Vi er i øjeblikket i fuld gang med 1. stjerne og så skal vi til at tage duelighedstegn, så I kan forstå, vi bestiller noget heroppe.

Vi har også været på sommerlejr, idet vi overtog Polarrævenes lejrplads, den var i Gl. Holsteinsborg ved foden af Præstefjeldet. Vi var dog kun ude i 3 dage, da lejren var i august, og så er det allerede nær frysepunktet om natten. Lejren var lagt så sent af hensyn til myggeplagen om sommeren, men til gengæld var der i millionvis af fluer, små bitte fluer, der bider, så vi måtte spise mad i teltene og så elers opholde os nede ved vandet.

Ulvene gik for øvrigt i vandet, det var 8—9°, raske drenge, ikke? De var i 3—4 gange daglig, og de

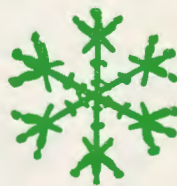
nød det! Tiden i lejren gik med boldspil og fjeldture. Vi kunne ikke foretage os noget stillestående arbejde på grund af fluerne!

Transportmidlerne heroppe er jo både, så vi blev sejlet til og fra lejren. Det var ca. 15 min.s sejlads herfra. Vi havde 3 dejlige dage.

I dag, den 16. september er den første sne faldet, men den bliver nok ikke liggende undtagen på fjeldtoppene, men de er også høje, der er Kællingehætten, den er næsten 800 m høj, det er Holsteinsborgs vartegn, den er meget flot, især om vinteren.

Men det skal I høre om en anden gang. Men nu ved I altså, at der er ulve på Grønland, og I kan se, hvordan de ser ud på billederne. Mange ulvehilsener fra Polarulvene.

Sysse.

TROPPEN TJENER PENGE

I år har vi tegnet kontrakt med Teknisk Selskab om levering af 2000 kubikmeter sand, og for dette får vi et tropshus. Drengene skal selv være med til at opføre det, idet de skal være håndlangere for håndværkerne. De 2000 kubikmeter sand skal bruges til opførelsen af et statssygehus i Holsteinsborg.

Sidste år sejlede spejderne aften efter aften med to pramme tværs over fjorden, hvor de fik prammene fyldt op med sand og vendte tilbage til Holsteinsborg. Det lyder så lige til, men det var det nu slet ikke. Turen varede 4—5 timer, og vi måtte nøje passe på tidevandet, der svinger 5—6 meter. Vi blev betalt 9 kr. pr. kubikmeter. Pengene blev brugt til sommerlejren.

Gråbror, Bambi og Simba på wood-craft tur

Her studeres blomsterne. Det er den rene idyl at se på, men vi var næsten sødt af myg — og så sad vi kun ned i 10 sek.

Vi spiller håndbold.

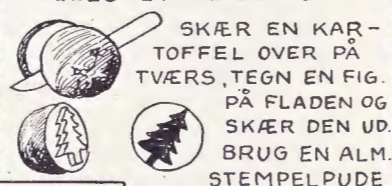
FØRST LURER VI PÅ EN ADVENTSKRANS

JULEIDEER

MÆRKESEDLER TIL GAVNERNE ER ABSOLUT BEDST NÅR DE ER

PERSONLIGT UDTÆNKT OG FORMET, KARTOFFELTRYK ER VELEGNET TIL DETTE:

TIL JULEBORDET SKAL DER BRUGES BÅDE BORDKORT OG MENUKORT,

EN DEKORATIV JULEENGEL:

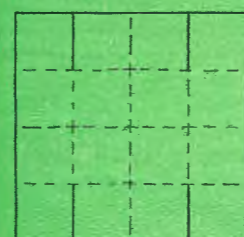
KJORTELEN AF ET CIRKELUDSNIT HOVED, ARME OG VINGER

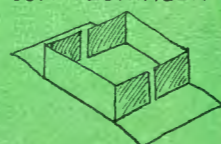
MEN VI SKULDE DA OGSÅ HAVE NOGLE SERVIETRINGER.

LIDT NY PYNT TIL JULETRÆET SKULLE VI OGSÅ GERNE HAVE:

TAG ET STK. KARTON 16x16 CM², SKÆR DET OP OG FALS DET SOM TEGNINGEN

KLÆB DENNE ÆSKE SAMMEN, BEKLÆD DEN MED EN STRIMMEL PAPIR KLIPPET I FRYNSER

EN HANK FULDENDER KURVEN, DER YDERLIGERE KAN MALES

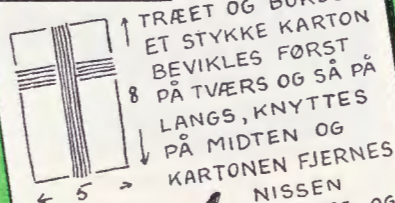
FREMSTIL ET ANTAL FLADE KEGLER AF PAPIR; BIND DEM SAMMEN 3 OG 3, OG DU HAR ET STK.

SÆRPRÆGET JULETRÆSPYNT

sm. 54

GARNNISSEN HØRER TIL PÅ TRÆET OG BORDET.

NISSEN SAMLES OG IKLÆDES SKÆG, HUE OG EVNT. BENKLÆDER

OG SÅ VAR DER PYNTEN TIL JULEBORDET:

FALS ET LANGT STYKKE PAPIR SKIFTEVIS TIL HØJRE OG TIL VENSTRE, KLIP SÅ EN NISSE

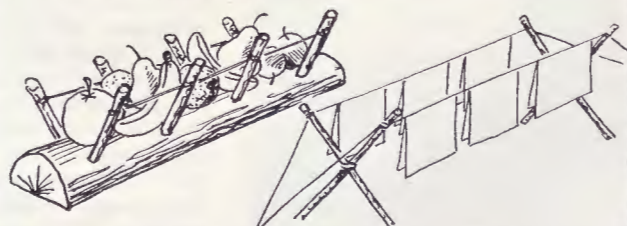
ELLER ET GRANTRÆ UD DERAFT OG DU HAR EN LANG

RÆKKE FIGURER

EN BÅDE

FIKS OG SPEJDERPRÆGET ANRETNING AFFRUGT A LA TALLERKENRÆKKE

OG SERVIETTER OPHÆNGT PÅ ET TØRRESTATIV!

Vi fortsætter med at høre om årets langtur i søspejdertroppen Fribytterne.

AF EN LANGTURS DAGBOG

Mandag den 5. juli.

Vi blev vækket temmelig tidligt, for vi skulle nå lejrpladsen. Vi fik derfor hurtigt sløjft lejren, og snart efter krydsede vi ud af haven. Efter en times sejlads fik vi en »piver«, hvad vi var meget glade for, men straks efter løjede vinden af, og »Piraten« vendte om og satte kursen mod Rødvig igen. Vi fortsatte, selv om det gik langsomt. Efter 1½ time nåede vi Bøgestrømmens ledefyr, men da var vinden også fuldstændig løjede af. Vi greb »træsejlene« og roede ind til Kalvehave, som vi først nåede sent om aftenen. Her slog vi teltet op, og snart efter sov vi sødt.

Tirsdag den 6. juli.

Det var igen tidlig op, og så snart vi havde spist morgenmad stuvede vi båden. Lidt efter, da vi havde været en sidste runde oppe på lejrpladsen, for at se om vi havde glemt noget, lettede vi og satte kursen mod Peters Værft. Vi havde vinden med os, og efter ca. ½ times sejlads fik vi øje på teltene. Men da det regnede, var der ingen at se på pladsen, de opholdt sig nemlig inde i teltene. Da vi havde fløjtet et par gange, kom de ud af teltene, og da de så båden, blev deres glæde stor. Lidt efter lagde vi

Vi bager snobrød.

til ved broen, og vi fik hurtigt teltet og bagagen bragt op, og det varede ikke længe før teltet var rejst.

Medens vi spiste, benyttede de, der havde været i lejren fra begyndelsen, lejligheden til at få en lille sejltur. Da skafningen var overstået, gik vi rundt for at se på lejren. Det var ikke småting, de havde nået at få lavet i den tid, de havde været i lejren. Bl. a. var der et meget fint køkkenbord og ligeså et spisebord. Vi fik at vide, at vi skulle have bøj til middag, og det er vores livret, så vi var glædelig overrasket. Men inden denne overraskelse skulle vi få en der var endnu større. En times tid efter at »Søbjørnen« var ankommet til Peters Værft, kommer »Piraten« sejlen nok så stolt og rolig ind til broen. Det tør siges, at det var en overraskelse, for vi havde regnet ud, at vi havde ca. 2 dages forspring forud for »Piraten«.

Fribytterne på stribe.

Nå, vi fik hurtigt losset båden, og senere fik vi at vide, at Thamdorp havde kapret en motorbåd, der havde trukket dem hele vejen fra Rødvig til lejren, en distance på 30 sømil. Det må siges at være et nydeligt træk af manden. Og så var vi klar til bøffen!

Onsdag den 7. juli.

»Så er der morgengymnastik om ½ minut«, lød det kl. 7. Vi var der også, men det kneb for os at holde øjnene åbne. Men øvelserne fik os hurtigt kvikket op, så vi indtil kl. 8,30 kunne nå at lave teltorden, bål og mad samt vaske op. Ved morgenparaden, hvor flaget blev sat, fik vi dagens program at vide. I dag skulle vi lave så meget lejrarbejde på lejrpladsen som muligt, og om eftermiddagen skulle der være olympiade.

Er maden snart færdig?

Ved olympiaden forestillede hver patrulje et fantasiland. »Søstjerne« valgte at møde op i et kostume af bregner. Vi mødte i pyjamas og soveposer og kom fra — soveland! Da vi skulle medbringe gave til kong Neptun, gav vi ham en sovepille. Både Neptun og hans følge var klædt ud efter alle kunstens regler. Efter den store åbningshøjtidelighed gik vi i gang med konkurrencerne, som vi vandt. Den følgende dag — torsdag — havde vi eskadresejlad og som sædvanlig lejrball om aftenen.

Fredag den 9. juli.

I dag skulle der være kapsejlad mellem de to både »Søbjørnen« og »Piraten«, og den skulle begynde kl. 10 pr., så bådene blev rigget til efter morgenparaden, og da kl. var 10, blev der kippet med flaget som tegn på start.

Det endte med, at »Søbjørnen«, som jeg sejlede, kom i mål 15 min. før »Piraten«, som blev sejlet af Poul Erik. Men det var ikke andet end ventet. »Piraten« var den tungeste båd, og selv om »Søbjørnen« havde fået to af »Piraten«s bundjern over, kunne Poul Erik, der sejler meget bedre end jeg, intet stille op mod den hurtigtløbende »Søbjørn«.

Om eftermiddagen var vi ude i skoven med en forstassistent, som havde besøgt vort lejrball et par dage i forvejen. Vi gennemgik skoven, idet han viste os alt af interesse, således så vi bl. a. et par ægte kastanietræer og en langdysse.

De sidste dage gik med udflugt. Vi var i Vordingborg, og havde en god dag der, og så blev det tid for os at vende næsen hjemad. Tirsdag aften var vi igen i København og ankredede op ved søspejderstationen efter en vellykket tur.

Hans Christian.

-SKOV MÆND-

En ny ide til skovmandsarbejdet.

I Juelsminde troppen har vi fået en helt ny ide til skovmandsarbejdet. Vi fik sidste år en radiointeresseret dreng i patruljen, og det gav stødet til, at vi nu er begyndt som radioamatører. Vi har i vinter bygget to »Walkie-Talkies«, som det er meningen skal bruges til legetøj under fremtidige øvelser i patrulje og trop.

Radioerne, der er bygget efter norske tegninger, har kostet os små 300 kroner tilsammen, og de er bygget af patruljen, uden hjælp, når altså undtages den nødvendige »trimning« af de færdige apparater på et værksted med kontrolapparater.

Vores tropsfører, Svend Thorsager kaldet »Thor«, fik ideen, fordi han mente, det for tit skete, at spejderne blev trætte af deres arbejde og meldte sig ud i 15—16 års alderen, når de havde lært, hvad deres førere kan lære dem. Det er naturligvis en uheldig ting, og derfor har Thor altså gået og puslet med forskellige ideer, og det er en af disse, der lod sig realisere, da vi fik en dreng med kendskab til radioteknik i troppen. De fleste af Thors ideer er desværre af forskellige hensyn, bl. a. økonomiske, ikke realiserbare i øjeblikket, men bliver det forhåbentligt med tiden, en spejder gi'r jo aldrig tabt.

Vi har i vinter 5 skovmænd i patruljen, og arbejdet blev fordelt således, at de fire, der ikke i forvejen havde særligt kendskab til teknikken, deltes i to hold, der hver byggede en sender, medens den femte, der altså var teknisk ekspert, hjalp begge hold med råd og dåd. Apparaterne er ca. 40 cm høje, og 15 cm brede, medens dybden er ca. 5 cm, deres vægt er omkring 1,5 kg. Der er indbygget een meter lang antenne, der under transport kan skydes ind i senderens chassis. Apparaternes mikrofon- og telefoner er tilbygget chassiset på en sådan måde, at man holder den lige-

som en telefon, og betjeningen, der har 3 indstillingsagregater, er let, selv om man i senderstilling ikke kan se knapperne. Apparaterne kan kun virke i een retning ad gangen, det vil sige, at man kun kan tale i een retning ad gangen, og må skifte, når den lyttende skal svare, man må derfor have et vist system i tingene, og de, der benytter apparatet, må have nogen kendskab til teknikken.

Før alle Danmarks skovmænd nu, og det regner jeg da med, at de gør, giver sig til at bygge Walkie-Talkies, så må de være klar over, at der kræves amatørlicens af brugerne af dette legetøj. Til amatørlicensen kræves der en teoriprøve, den er ret svær, og en morseprøve, men vi er vel skovmænd?

Og skal vi så ikke være enige om, at vi ikke kan være bekendt at skade vort spejderkorps navn ved at overtræde licensforbudet, men hvis vi vil lege radioamatører så tage den fulde konsekvens af det, og også erhverve licensen!

Skovmandslejren på Hallandsåsen den 1.—8. august 1954

blev en stor succes for de få, som deltog. Vi var 13 mand, der mødtes i Helsingør søndag morgen. Efter en 24 timers hike, hvis første kilometre foregik på cykel, og de sidste ca. 25 km til fods, nåede vi frem til åsen **mandag** ved 16 tiden, hvor holdene fik anvist bivuakpladser. Tilladelse til fældning af materiale i form af store grantræer var i forvejen givet af skovejeren. Skovmændene gik, omend noget trætte efter den lange hike, i gang med lyst og energi, og da vi **tirsdag** middag inspicerede resultaterne, fandt vi solide og ret tætte bivuakker. Det skal her siges, at der også gennemsnitligt var fældet tre pæne graner pr. 2-mands bivuak. Tirsdag eftermiddag gik vi i gang med fældning af nogle velvoksne bøgetræer til brobygning,

som blev påbegyndt samme eftermiddag.

Onsdag eftermiddag havde vi vor »good-turn«, idet vi reparerede en fuldkommen opkørt skovvej for skovejeren. Vi lånte en traktor med påhængsvogn og kørte sten fra et gammelt dige til at komme i vejens huller. Onsdag eftermiddag gjorde vi vor bro færdig, og om aftenen havde vi instruktion i tovværksarbejde samt lejrball. **Torsdag** morgen startede vi på en 8 km lang kompasgang tværs over åsen til Båstad. Vi var delt op i to hold, og det var vanskelige, mosedede og til tider næsten ufremkommelige terræn var en virkelig oplevelse. På det hold, hvor skriveren var med, skiftedes vi til at gå forrest med kompasset, og der blev gået til opgaven med virkelig energi, og man holdt intet hvil undervejs.

I Båstad spiste vi frokost (vor medbragte, selvbagte brød fra lejren) og holdt et par timers hvil ved stranden. Tilbageturen foregik ad landevejen.

Fredag formiddag ryddede vi broen af vejen, og om eftermiddagen drog vi af sted for at sejle i sejldugsbåd. Da vi imidlertid kom forbi, hvad vi troede var en »forladt have«, og man i byen havde fortalt os, at hvis vi stødte på en sådan, kunne vi roligt snise løs af de frugter, vi måtte finde. så blev vi opholdt her et godt stykke tid, da der var en anseelig bunke kirsebær på træerne. Desværre viste det sig, at haven alligevel ikke var »forladt«, men hørte ind under en fjerntliggende gård, og ejeren øreb os på fersk gerning let blå om fingre og mund. Sagen blev dog ordnet i mindelighed ved hjælp af en svensk tikroneseddel. Vort orgie havde dog sinket os en hel del, og vi nåede ikke at komme ud at sejle som planlagt. — **Lørdag** formiddag brød vi bivuakkerne, pakkede og gjorde klar til afrejse. Instruktørerne havde i dagens anledning lavet mad til alle mand, og efter at have spist drog alle holdene af sted på en 24 timers hike tilbage mod Helsingborg, hvor vi havde sat hinanden stævne ved Kärnan. Herfra gik turen så **søndag** middag over sundet og hjem.

På dragetur med 5. Odense, Sct. Georgs flok.

Vi vil lige fortælle jer om en dejlig dragetur, vi har haft i september.

Målet for turen var Nordenhuse ved Storebælt. For et overskud fra sommerlejren havde vi lejet en af DSB's store busser til at køre os til Aunslev, derfra travede vi i dejligt solskin og under munter sang de sidste 5 km ned til det blå bælt.

Da vi havde hejst flaget og spist vore medbragte klemmer, var vi meget spændte på, hvad dagen bød på af konkurrencer, og I kan tro, at glæden var stor, da vi fik at vide, at det var en dragetur.

Vore 6 bander blev nu stillet op og hver bande fik udleveret materiale til en spidsdrage. Nu kom der fart i alle mand, nu gjaldt det om at bruge al vor snille og kunnen, og det er sikkert, at den, der fugtede klæbepapiret, folte sig som en hel klisterpote i munden.

Nå, men det varede ikke længe, før vi alle var stillet op med vore selvbyggere, og turen kunne begynde ud til startpladsen, som proprietær Thingberg velvilligt havde stillet til vor rådighed.

Bedre dragemark kunne vi vist ikke have fået, for det første lå den rigtig højt, så vi havde den dejligste udsigt ud over Storebælt, hvor vi i det fjerne skimtede både Sprogø og Sjælland, dernæst var marken næsten 1 km lang.

Ja, — puh-ha, hvor vi fik bene-
ne rørt, for det viste sig hurtigt, at det ikke var helt nemt at få en drage til at stå flot i luften, enten var den for tung eller for let, eller også sad stemmebåndet forkert, men omsider viste det sig, at Bæ-

verne havde gjort sig fortjent til den udsatte læderstrimmel: »Bedste drage«.

Vi fik nu travlt med at få vore snore viklet op, og vi kunne vinke farvel til mindst 50 kør, som havde fulgt vores færd med tilsyneladende stor interesse.

Derefter gik vi langs stranden tilbage til skoven, hvor vi skulle have tovtrækning.

Vi trak bandervis, og vi fik for alvor brug for vore kræfter, det knagede både i tovet og i lemmer, for nogle skulle jo vinde, og det blev her de stærke Bjørne, som fik en strimmel til deres stander.

Herefter blev vi placeret rundt om flagstangen, vi fik the i vore krus og basser til, flere af ulvene optrådte med sketch, det var virkeligt sjovt.

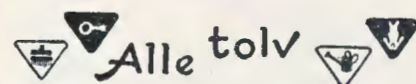
Men omsider blev det tiden, at vi skulle pakke sammen, vi strøg flaget og begav os på traveturen til rutebilen, dog lidt mere trætte end da vi drog ud. Snart var vi i Odense igen, og alle var vi enige om, at vi havde haft en dejlig dag.

Må vi til slut sende en stor ulvehilsen fra alle ulvene i 5. Odense, Sct. Georgsflok.

Ulvenyt fra Birkeflokken.

I børnenes brevkasse i radioen, onsdag den 15. september, kom en ulveunge fra Birkeflokken i Birkerød til mikrofonen og fortalte af hjertet løs om sine og flokkens ulvebedrifter, om sommerlejren i Køge, om wood-craft og meget mere — derefter spillede han på sin mundharmonika, og hans lille søster sang.

Se det var Tikki, der var den heldige, måske andre også kan være det. —

- BF Niels Gamrath Hansen, 3. Ordrup flok.
- BF Finn Johnsen, »Tigerne«, 3. Odense flok.
- BF Gunnar Jacobsen, Irokeserflokk.
- Miko, BF Jens Chr. Jensenius, 10. Odense flok.
- Kaa, Hans Chr. Truelsen, 10. Odense flok.
- BF Niels Halkjær, Kronborg flok.
- BF Per Juul Sørensen, 6. Odense flok.
- BF Bo Knud Sørensen, 2. Frederiksberg flok.
- BF Palle Asger Sørensen, 5. Odense — Sct. Georgs flok.

84 Østerbro ulve i sommerlejr.

Selv om vejrguderne svigtede og viste sig fra den mindre pæne side havde ulvene fra 1. Ø. — 1. Ryvang — I. Sø — II. Sø og Sct. Jacob flokke i Østerbro division, 8 dejlige dage på »Rykol«. Mange af ulvene fik taget duelighedstegnet »Atlet«. Ved den store olympiade, der blev afholdt, var der bl. a. en spændende dyst med at spise æbler i vand.

Søndag formiddag var hele området ved hytten besat af maleriske indianerstammer. 2 gange var vi på udflugt — til Øm kloster og til Himmelbjerget — jo vi fik skam set og oplevet en mængde spændende ting trods regn og blæst.

Sonne.

2. Vesterbro flok

har med 22 ulve været på 30 km vandring. Alle gennemførte og fik deres plader.

GRAILTON SKATTEN

EN JULEFORTÆLLING FOR ULVEUNGER

Efter The Scout.

Tegninger: Thora Lund

»Dit heldige asen! Tænk at kunne bo i et hus som dette! Jeg tør vædde på, at her også er spøgelse, med klirrende lænker og hovederne stukket under armene«.

Tim stod på vejen i det tiltagende mørke og så op på det store, gamle hus, Buckton Manor. Hans fætter, Bill, lo.

»Vi har været her i seks måneder, og vi har endnu ikke set noget spøgelse«, sagde han, »men det er måske fordi far og mor kun har opsyn med huset. Måske viser spøgelserne sig kun for de mennesker, der ejer huset. Men hvis der ikke er noget spøgelse, så siges det, at der er et hemmeligt rum. Det siges, at kong Charles I engang gemte sig i det, da han flygtede fra sine fjender«.

»Har du set det?« spurgte Tim.

Bill rystede på hovedet.

»Nej«, sagde han, »Lord Buckton har været bortrejst lige siden vi kom hertil, så jeg kan ikke spørge nogen om det. Men far siger, at Lord Buckton fortalte ham, at det lå bag ildstedet i dagligstuen, og at panelet kunne svinges ud«.

»Bevares!« sagde Tim, »lad os prøve at finde det, skal vi? Sikken en triumf, hvis vi fandt den rigtige måde at åbne panelet på«.

Bill tav et øjeblik, medens de gik op ad vejen mod huset. Så sagde han: »Jeg har egentlig ikke lov til at komme i den del af huset. Forstår du, Lord Buckton er temmelig fattig nu, og han tjener nogle penge til at opretholde huset ved at vise folk rundt og fortælle dem om det. Manor er nærmest et musæum

nu, og jeg må ikke gå i den del, der er åben for publikum«.

»Ja, men kan jeg ikke være sådan en, der ønsker at se hele huset?« spurgte Tim.

»Jeg vil høre, hvad far siger«, lovede Bill ham.

Der var så meget at se og opdage i Manors store område, at de næste to dage fløj afsted. Drengen gik ud og samlede kristtjorn til at smykke den store opholdsstue med, der tilhørte Bills far og mor. Så hjalp de en af gartnerne med at save træ til at give en virkelig kraftig ild juledag.

»Aah, det er noget andet på Manor i dag«, fortalte den gamle gartner drengene. »Jeg kan huske i den gamle Lords tid, hvor vi savede store træknuder, der skulle brænde i kaminen i den store hall — træknuder måske 3 fod lange og som vi måtte være to mand om at bære ind. Jo, det er anderledes nu«.

»Er Lord Buckton virkelig helt fattig nu, er han?« spurgte Bill.

For sig selv tænkte han, at enhver, som kunne bo i sådant et stort hus og kunne rejse udenlands om vinteren, ikke kunne være så fattig, men far sagde, at der ingen penge var.

»Ja, han er godt nok fattig«, sagde gamle Sam, »det er en skam. Det vi trænger til, er Graiton skatten«.

»Hvad er det«, spurgte de to drenge i munden på hinanden.

Gamle Sam lagde saven fra sig og satte sig på en træstub.

»Jo«, begyndte han, og drengene kom ivrigt nærmere, »det siges, at det var under borgerkrigen, da Charles I gemte sig her i det hemmelige rum. I de dage ejedes huset af Sir Sydney Graiton, som var en slægtning af den nuværende Lord Buckton, forstår I. Sir Sidney og hans frue samlede alle deres penge og skatte sammen, og det var meningen, at det skulle skænkes kongen for at hjælpe ham....«

»Og hvad skete der så?« brød

Bill ind, da den gamle mand gjorde en pause.

»Giv tid, drenge. Værdigenstandene blev gemt af Sir Sydney, da Cromwells tropper gennemtogte huset. Så blev han dræbt i et slag, og ingen ved, hvor tingene var blevet anbragt. De er aldrig blevet fundet«.

»Vidste fru en det ikke?« spurgte Bill.

»Hun døde af chocket, da hun hørte, at hendes mand var faldet, stakkels frue. Nu kunne familien trænge til nogen penge. Vi siger altid, at vi trænger til Graiton skatten, forstår I«.

»Jeg ville ønske, vi kunne finde den«, sukkede Bill, da den gamle mand vendte tilbage til sit arbejde.

— — —

Juledag var varm og solfyldt, og drengene morede sig med at spadserere til landsbykirken om morgenen og nød kalkunen til middagen, og den fine ild i pejsen, hvori de ristede nødder om aftenen. En virkelig lykkelig dag.

Så de var meget skuffede, da de næste morgen vågnede og opdagede at regnen strømmede ned. De kunne ikke gå ud og snakke med den gamle gartner, så Bills mor sagde, at de som en særlig nåde måtte udforske Manors sale og stuer.

»De er næsten alle tomme eller blot fyldt med skrammel«, sagde hun, »så I kan ikke gøre fortræd«.

Tim og Bill havde en dejlig tid med at åbne gamle kufferter, der indeholdt tøj og pynt fra svundne dage og forlængst glemt og gammelt legetøj, ejet af børn for længe siden.

I det allerøverste kvistværrelse, som syntes at være bygget ind i muren, fandt de endnu en kuffert og begyndte at rode i indholdet.

»Se, en silkekjole«, sagde Bill, idet han holdt en sort silkekjole i vejret, som øjensynlig havde været båret af en dame for længe siden.

»Pas på, du har tabt noget«, sagde Tim og bukkede sig efter genstanden.

Det var en lang tynd guldnål, som havde sat sig fast i en revne i det gamle slidte loftsgulv.

»Jeg vil få den op med min kniv«, sagde Bill, idet han bøjede sig og stak knivbladet ned i revnen. Han prøvede at lirke den op og så begyndte pludselig gulvbræd-

tet til hans store forbavselse at give sig let.

»Se, jeg brækker gulvet op«, sagde han.

Han trak lidt hårdere til og så, med et ryk, der næsten fik ham til at falde på halen, gik et helt stykke af gulvbrædderne løs og åbenbarede et hul. En trappe med adskillige trin førte ned i hullet.

»Et hemmeligt gemmested«, råbte Bill og begge drengene løb ned ad trinene og befandt sig så i et rum, møbleret med et råddent bord og stol. I et hjørne stod en gammel egekiste.

Bill løb hen til den og skubbede låget tilbage og så gispede de begge i forbavselse. Kisten var fyldt med anløben sølvtøj og rådne posser stopfyldt med guldmønter. En mængde læderpunge, som drengene åbnede med ivrige hænder, åbenbarede strålende juveler og ornamenter.

»Graiton skatten!« næsten hviskede Bill. »Vi har fundet den«.

Op det havde de. Lord Buckton, der hurtigt blev tilkaldt pr. telefon, kom til Manor for at undersøge og kræve ejendomsretten til skatten.

»Den må være anbragt der af mine forfædre for lang tid siden«, sagde han.

»Dette andet gemmested kunne kun være kendt af ham, og derfor blev skatten aldrig fundet. Takket være de to ulveunger er det nu kommet for en dag. En virkelig vidunderlig julegave for mig og Buckton«.

8 raske ulve fra 11. Odense flok

har trodset vejr og vind, idet de har gennemført 30 km turen til Nyborg i stik modvind og med flere byger undervejs. Alle 8 gennemførte turen uden besvær.

1. Haderslev flok

har været på en 30 km vandring, der formede sig som en tur til Schweiz. Derfor måtte man medbringe pas, og alle 22 ulve, der var med, havde gjort meget ud af fremstillingen af deres pas, som naturligvis måtte vises undervejs.

Under turen var der forskellige opgaver som kimsleg i træerne, signalement, nødhjælp m. m. Alle gennemførte turen.

BOGHYLDEN

SPEJDERNES LOMMEBOG
1955 udgivet af Det Danske
Spejderkorps. Kr. 3,50. Den
fås i depotet.

Igen i år har Svend Ranvig, redaktør af vort førerblad Spejdersport, stået for redaktionen af **Spejdernes Lommebog**. Ligesom sidste år er det en god lommebog, og de, der kender den fra sidste år, behøver ikke nærmere anbefaling.

Lad mig alligevel fortælle, at du foruden det sædvanlige lommebogsstof her finder en hel del stof specielt for spejdere. Der kan f. eks. nævnes: bålsteder, måling af højde og bredde, forbindinger, gipsporaftryk, kortsignaturer, mad i lejr, naturen året rundt, rebstige, sporing af dyr, dannebrog og alle prøveskemaer for ulve, spejdere og skovmænd.

Du kan roligt ønske dig Spejdernes Lommebog i julegave — depotet har den!

Håndbøger for børn: Poul Nørgaard: JEG HAR EN HUND. — Adzer Blume: JEG HAR STUEFUGLE. — (3,50 kr. — Erik Lundsgaards forlag).

Der er meget, man bør vide, når man holder hunde eller stuefugle, så de kan leve under tilfredsstillende forhold. Det får vi at vide i disse to nyttige håndbøger. Desuden fortælles der om 13 forskellige hunderacer og 11 forskellige stuefugle.

Grammofonplader.

Grammofonelskabet FELIX har udsendt to plader, der har en speciel interesse for os. Den ene, »I det fri«, er vandrer- og ungdomsange, medens den anden er »Spejdersange«. Der er både gamle og nye sange, og de er smukt fremført af Parkdrengekoret med Jørgen Bremholm som dirigent og Boelsen-kvartetten. Pladerne anbefales.

Sk.

I aften havde vi besluttet at øve morse. På sidste tropstur viste det sig, at vi manglede meget på det punkt. Altså: Svend bad hver af os om i lokalet af finde så mange morsekort som muligt. Og danne mindst eet ord på 6 bogstaver deraf. Det lykkedes meget godt.

På hvert kort var et morsetegn. Svend signalerede derefter med Fløjte til os. Han signalerede f. eks. Gartner. Det var derefter vor opgave hurtigst at illustrere som gartner (hvor vi gravede.) Eller Vinduespudser - godt.

På gulvet tegnede vi med kridt nogle cirkler. Hver betegnet som et land, (Norge, Finland, England o.s.v.) 6 i alt. Derefter signalerede

Kaj os et ord, der hentydede til et af de lande. Den, der først satte foden i det rette land, fik et point. (Han signalerede f. eks. „Oslo“ (Norge) - „Elisabeth“ (England) - „Tulipan“ (Holland) - o.s.v.) Steen blev bedst.

Det viste sig, at vi havde sværest ved at lære L-F-Y-V-G og vi skrev nu ord, hvor der forekom så mange af disse bogstaver som muligt. F. eks. FLYVER, eller Gyvel o.s.v. Det gav god træning.

Mødet sluttede med at vi hørte bankesignaler og det viste sig at Kaj udefra bankede en melding på morse på vinduet - begyndelsen til en skattejagt, der endte i det store pæretre i Svends have.

Lars

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Melfarløbet

Sct. Georgsgildet i Middelfart har haft arrangeret det årlige Melfar-løb for samtlige byens spejdere.

Præcis klokken 8 morgen trådte patruljerne an til instruktion og fik udleveret lokaludgaven af »De tre musketerer«, hvorefter der udspillede en scene mellem Aramis og d'Artagnan på Hindsgaul slots-trappe. d'Artagnan var til hest.

Så var løbet startet med pulsårebldning på duelplassen, besøg på herberget, den gyldne lilje, hvor krofar optrådte i træsko og forklæde, mens kropigen vimsede rundt — videre til den franske landsby, hvor der var ild i en landarbejderbolig — forhindringsløb ved kardinalens sommerslot — vrikning af båd i Kongebrohavnen — signalementsopgaver — tovgang over postens rende — følekimsleg i en kasse fyldt med husgeråd og spå-

ner — rebstige — aligatorhule med den lysende aligator — kongens store fuglesamling på Østre skole — skitsetegning af Adlerhus — situationsopgaver m. v. Præcis kl. 16 troppede musketererne med grev de la Fere op på Concorde-pladsen (torvet), hvor resultaterne blev bekendtgjort:

Nr. 1 Hjortene I. Middelfart trop, 237½ points, patruljefører Steen Høyer.

Fuglebakken trop

i Heimdal divisionen fylder 25 år den 3. december og holder samme dag stor tropsfest.

ØSTRIG

Lederen af den østrigske førertræning har været i Danmark, og han har fortalt, at der nu er ca. 11.000 spejdere i Østrig. Man har haft flere vanskeligheder at kæmpe med, siden man i 1945 på bar bund genoprettede spejderarbejdet, det

blev nemlig opløst i 1938 af Hitler. Lokaleforholdene har skabt de største bryderier, idet boligforholdene har været meget dårlige, og det har bevirket, at det har været meget vanskeligt at skaffe nogle lokaler. I de fleste tilfælde har man brugt gamle kældre.

For tre år siden blev spejderne imidlertid klar over, at ville de have andre forhold, måtte de selv tage fat, og de begyndte derfor at bygge deres egne huse. I Steiermark har spejderne sammen med deres førere brugt al deres fritid — fra kl. 5 til 7 om morgenen og hver aften — til at bygge ikke mindre end 11 tropshuse. En trop skaffede pengene til byggeriet ved at plante 30.000 træer. Det tog jo måneder, og spejderne plantede hver week-end fra lørdag eftermiddag til søndag aften. Troppen har nu fået løn for sit slid, den har eget hus.

SNE!

Er det ikke dejligt
at få en rask
sneboldkamp?
Mon det skal
lykkes på månedens
flok-, patrulje-
eller tropstur?

(Foto: Fritz Lerche).

Vi har i anledning af julemåneden gjort Magasinet lidt festligere end ellers, idet vi har forlystet os med at bringe julens farve, det grønne, ind i Magasinets spalter. Du må også gerne opfatte det som lidt optimisme her i den mørke tid. Vi håber i alt fald, at du synes om forandringen.

December er en travlhedens måned, du vil sikkert snart kunne lægge mærke til, at alle har travlt, og at travlheden vil øges for hver dag vi nærmer os julen. Der er så meget, der skal nås, og vi vil også selv få travlt med at forberede os til årets store højtid, og sådan skal det også være.

Midt i travlheden vil du mange gange træffe på begrebet julevelgørenhed. Der ydes af mange dagblade, virksomheder og institutioner et både stort og godt arbejde for at skaffe de mennesker, der har hjælp behov, en lykkelig jul. For dig, der er ulv eller spejder, og som sætter en ære i hver dag at gøre en god gerning, er det naturligt også at være med i julevelgørenheden, selv om det bliver gjort i det stille. Det kan ske ved at aflægge besøg på hospitaler eller alderdomshjem og der synge julen ind og forære patienterne en lille ting, du selv har lavet, eller I kan med flokken eller patruljen opøve en enlig eller en familie, som har jeres hjælp behov, og der aflevere en julekurv med rare sager.

Jeg håber, du også må være med til at få den stille glæde, som kan opleves ved en ekstra jule-goodturn. Med dette håb sender jeg alle Magasinets læsere ønsket om en glædelig jul.

Venlig spejderhilsen

Skotte

Aarhus divisionen

har vedtaget at afholde jambo rette til næste år. Lejrpladsen bliver sikkert ved Rathlousdal ved Odder.

DYE·DAVNE·TIL·ÆRES·SIDEN

Bellaahøj trop
PF Martin Grønlund
5. Odense - Sct. Georgs trop
PF Søren Lyng
Bent Aagaard Nielsen
Louis Prisholm
Claus Nars trop
PF Ole K. Sørensen
5. By
PF John Christensen
Robin Hood trop
PF Aage Lundquist
11. Odense - Hugins trop
Bent Wilson

100 km
Robin Hood trop
PF Bruno Presutti
PA Preben Offer Hansen
Leif Pedersen
75 km
Claus Nars trop
PF Jørn Nielsen
PA Bjarne Thaulow
Svend Andersen
1. Nakskov trop
SM Povl Erik Nielsen
SM Uffe Mikkelsen
PF Ib Bagge Rasmussen
PA Eivind Petersen
PA Peter Christoffersen

6. Østerbro trop
SM Tobby Arp Rasmussen
Ole Winther
2. Lyngby trop
Kai Jensen-Jørgensen
1. Korsør trop
PF Ole Petersen

5. Odense - Sct. Georgs trop
SM Uffe Damgaard
SM Otto Bredsten

Mærkelig hændelse hos 1. Riisskov.

Tid: Natten mellem løverdag og søndag kl. 24,00—0,45.

Sted: Fra egnen omkring stabs- og skovmandsteltene til flagstang.

Personerne: 3 pyjamas-men og 2 i næsten pyjamas.

Handlingen: Meget mærkelig.

Staben var lige ved at gå til ro, da der blev banket hårdt og indtrængende på teltvæggen; så blev der råbt inde fra teltet: »Vig bort herfra«, men den irriterende banken blev ved. Så steg staben ud af teltet og pist væk var alt. Staben kravlede så atter ind i teltet og ned i de lune poser.

De var lige ved at slumre ind, da der ganske sagte begyndte at risle vand ind ved hovedgærdet, og det steg og steg, til det til sidst gav sig udslag i et ordentligt vandfald. — Nu syntes staben, at det var for meget, og så gik den i aktion, ud af teltet og i kødet på oprørerne.

Tænke sig, det var troppens egne skovmænd, 1. Riisskov trops hæderkronede skovmænd (frygteligt!).

Nå, efter det første chok kom så det andet; tænke sig, de gjorde modstand! Ja, skovmændene! Så gik staben i gang med at rulle de små skovmænd hen til flagstangen. Da sådan nogle individer er temmelig tunge, tog det godt 3 kvarter at transportere dem fra stabsteltet til flagstangen, til hvilken de meget let og smertefrit blev bundet. Til sidst var der en af stabens be-

troede mænd — der er meget stærk — som strammede tovet, til de underkuede skreg højt om hjælp. Ja, tænk, de kaldte på patruljeførerne, men disse har temmelig sikkert været klar over, at skovmændene var i gode hænder, hvorfor de blot vendte sig i poserne. — N u svedte staben også tran, så de gik ind i deres paulun, hvor de hyggede sig et kvarter af en halv time. Til sidst forbarmede de sig over de søvnige skovmænd, fik dem lagt i seng og gik til ro. Happy end.

(Fra vor udsendte medarbejder på toppen af flagstangen).

1. Angantyr trop

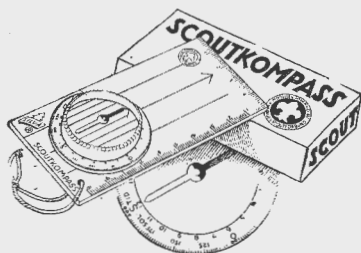
på Samsø har planer om at bygge et tropshus sammen med pigespejderne så langt fremme, at man i efteråret har udført gravearbejdet. Og så venter man blot på forårets komme, så byggeriet kan komme i gang.

Huset skal være 8 × 12 m og skulle med velvillig hjælp fra håndværkernes side kunne bygges for ca. 15.000 kr.

Jokke

ville også gerne have haft lidt farve, men han er dog ikke grøn af misundelse.

størrelse:
102×50 mm
(som type 2)

kr. 25,00

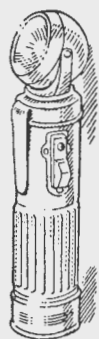
Den helt store nyhed!

Silva har lavet det specielle spejderkompass til Sveriges Scout-förbund og nu bringer Depotet det frem til danske spejdere. Det er vædskefyldt og forsynet med 2 skalaer, en i 400° og en med klokkeslet fra 0—24.

Der er gennemsigtigt indstilleligt kompasshus, centimeterskala på linealen og tætliggende meridianlinier. Lyspunkter på nål og lineal.

Benyt JULEKATALOGET som ønskeseddel

NB! DU KAN EVT. FÅ FLERE I DEPOTET

Også nye typer lygter

Stavlygte — 2 cell. m. 3 farver

rødt, grønt og hvidt lys — morseknop og focusindstilling

— en rigtig lygte til spejdere og ulveunger 12.50

Stavlygte — 2 cell. med drejehoved

ekstrafin kvalitet — forkromet 16.00

Stavlygter med stor linse 2 cell. 12.50

3 cell. 15.50

Læg mærke til alle de øvrige lygter i Julekataloget. Der er f. eks. en 2 cell. stavlygte til kr. 6,00.

*Har du husket at skrive SOVEPOSE
på din ønskeseddel - se priserne i kataloget*

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunalærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NORRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Alborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666

Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret